

Lezing 10: “Zie, Ik heb het u voorzegd”

Horen naar het profetische woord

De tiende en laatste lezing van het jaarthema draagt als titel “Zie, Ik heb het u voorzegd” (Matth. 24:25) en gaat over horen naar het profetische woord. Gods Woord bestaat voor een belangrijk deel uit profetieën. Als we willen luisteren naar en gehoorzamen aan Gods Woord is het belangrijk deze profetieën daarbij te betrekken. Tegelijkertijd is het niet altijd even eenvoudig om profetieën, juist die waarvan de vervulling nog in de toekomst ligt, te begrijpen. Dat roept vragen op over wat de profetieën ons te zeggen hebben. Tijdens deze lezing willen we een antwoord zoeken op deze vragen.

Voor deze lezing hebben we dr. C.M.A. van Ekris *VDM* uitgenodigd, hij zal op 2 juni 2022 *Deo Volente* zijn lezing voor ons uitspreken.

Aan de *lector* zijn de volgende vragen gesteld:

1. In hoeverre hebben vervulde profetieën ons vandaag de dag nog iets te zeggen?
2. Hoe moeten we profetieën lezen waarvan de vervulling nog in de toekomst ligt?
3. Hoe kunnen we in ons dagelijks leven letten op de vervulling van profetieën?

Naast dat de Bijbel zelf veel profetieën bevat, is de profetie ook een van de gaven van de Geest. Geralda behandelt deze gave in het voorbereidingsartikel en bespreekt wat de gave van de profetie anno 2022 voor ons kan betekenen.

Het geschenk van de Geest

‘Zo spreekt de Heere’ of ‘ik heb de indruk dat God tegen je wil zeggen dat’

Als ik u zou vragen wat het belangrijkste feest in het kerkelijk jaar is, kan uw antwoord meerdere opties bevatten. Als ik deze vraag bij meerdere mensen neer zou leggen, is mijn hypothese dat Pasen het vaakst genoemd zal worden. Echter, zonder Pinksteren zou de Heilige Geest nooit zijn uitgestort en zou het grote werk van Jezus niet aan ons bekend zijn gemaakt. De profet Joël benoemt het kernachtig in zijn profetie: “En daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien” (vs. 28). Er staat in dit gedeelte dat zonen en dochters zullen profeteren. De Geest zal over hen worden uitgegoten, met profeteren tot gevolg. Profetie is een gave van de Geest aan de gelovigen.

In de eerste Korinthebrief worden de gaven van de Geest uitvoerig behandeld. Paulus noemt daar een negental gaven. In dit artikel zal de focus liggen op de gave van de profetie. Allereerst wordt gekeken naar de inhoud van deze gave, vervolgens wordt uitgezocht hoe deze gave in de gemeente van Korinthe naar voren kwam en tot slot wordt behandeld hoe de gave in onze tijd ook nog veel te zeggen heeft.

Tekst: Geralda Kok

Profetie als Geestegave

In de hoofdstukken 12 tot en met 14 van de eerste Korinthebrief wordt veelvuldig gesproken over de gaven van de Geest. Hoofdstuk 13 is geheel gewijd aan de liefde. De liefde is de basis voor de gaven van de Geest. Zonder de liefde zijn we als een klinkend metaal of een luidende schel. Paulus zegt het opmerkelijk in het tweede vers: “En al ware het dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de

wetenschap, en al ware het dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets”. Als de liefde ontbreekt, zijn de gaven van de Geest van weinig nut, bent u zelf van weinig nut, Korinthiërs.

De kenmerken van de liefde komen vanaf het vierde vers aan de orde: “De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardig, zij is niet opgeblazen; Zij handelt niet ongeschikt, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen” (verzen 4 t/m 7).

Zonder deze liefde dus geen nuttigheid van de gaven van de Geest. Hoofdstuk 14 vangt ook in deze trant aan: “Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven, maar meest dat gij moogt profeteren” (vers 1). Dit vers spoort allereerst aan om de liefde na te jagen, waarover in het vorige hoofdstuk gesproken is. De liefde moet bron en doelwit zijn van alles wat Gods Geest geeft (Den Boer, 2000). En als men het spoor van de liefde bewandelt, dan mag men ook ijveren naar de geestelijke gaven. Het woord *ijveren* betekent hier: zich inspannen (Den Boer, 2000). Iedereen uit de gemeente, niemand uitgezonderd, wordt opgeroepen om de geestelijke gaven te bezitten en te beoefenen.

“Maar meest dat gij moogt profeteren” (1 Kor. 14:1b). Paulus geeft in het eerste vers van het veertiende hoofdstuk de voorkeur

aan de gave van de profetie. In de gemeente van Korinthe was er een streven naar het uitblinken in een bepaalde gaven. Calvijn zegt in zijn verklaring van dit gedeelte uit de Bijbel dat de Korintiërs de gaven van God misbruikten tot vertoning en praal (Calvijn & Donner, 1979). En als het dan toch moet gaan om wat het meest stichtelijk en opbouwend is voor de gemeente, ligt de voorkeur bij de profetie (Den Boer, 2000).

“De Geestesgave van profetie is dat je een boodschap van God krijgt ingegeven om die door te geven aan een medegelovige of aan de gemeente van deze tijd. Het is een woord dat de medegelovige of de gemeente op dat moment, in die concrete situatie nodig heeft om hem te bemoedigen, op te bouwen of aan te sporen” (Van Campen, 2018, p. 102).

Profeteren is “in de doorbrekende kracht en door de verlichtende werking van Gods Geest de machtige daden van de Heere uitspreken. Het is de tijd waarin we leven doorzien en de tijdgeest ontmaskeren. Het is de mensen oproepen om paraat te zijn, omdat het einde van alle dingen nabij is. Het is in dodelijke ernst waarschuwen tegen het verborgen kwaad dat in ons hart huist” (Den Boer, 2000, p. 147-148). Profetie bemoedigt en roept op tot het aandoen van de geestelijke wapenrusting. Ze praat het kwaad op geen enkele manier goed en is wars van elke vorm van aanpassing aan de heersende tijdgeest.

Profetie in de gemeente van Korinthe

“En dat twee of drie profeten spreken, en dat de anderen oordelen” (1 Kor. 14:29). Er is sprake van een bepaalde orde in de gemeente van Korinthe. Het is genoeg als er twee of drie profeten aan het woord komen. En als u dan niet aan het woord komt, terwijl u iets van wat God op uw hart heeft gelegd wilt delen, weet u dan getroost dat Gods Geest niet aan tijd of impuls van het hart gebonden is (Den Boer, 2000). Het einde van dit vers is

ook opmerkelijk. Er wordt gesproken over anderen die oordelen. Wie zijn die anderen en waarom moeten zij oordelen? Let er op dat het profetische woord in de gemeente niet het einde is van alle tegenspraak. De hele gemeente hoort de profeterende persoon spreken en de hele gemeente heeft de verantwoordelijkheid om de woorden van de profeterende persoon te toetsen.

De gemeente is gebouwd op een fundament. Van dat fundament wordt gesproken in het derde hoofdstuk van de eerste brief aan de Korinthiërs. “Naar de genade Gods die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus” (verzen 10 t/m 11). Jezus Christus is het Fundament waarop de gemeente van Korinthe gebouwd is. Aan de gemeente is het rotsvaste apostolische getuigenis toevertrouwd en de leden van de gemeente dienen hierover te waken (Den Boer, 2000). En deze verzen geven aan dat iedereen een verantwoordelijkheid heeft binnen de gemeente. Iedereen moet letten op zijn eigen manier van bouwen op dat eeuwige Fundament dat gelegd is. Alles wat verkondigd en beleden wordt in de gemeente moet de toets van de kritiek vanuit het Woord van God kunnen doorstaan (Den Boer, 2000).

De gave van profetie anno 2022

Den Boer (2000) is van mening dat de gave van profetie ligt binnen bereik van de biddende handen van elke gelovige. Er kunnen op dit vlak veel vragen voorkomen: mogen we om gaven van de Geest bidden? Hoe weten we wanneer God ons begiftigt met gaven en hoe kunnen die gaven het beste ingezet worden tot stichting en opbouw van de gemeente? Het is allereerst goed om te

bedenken dat de christelijke gemeente in de dagen van Paulus 'huisgemeente' was. Dat wil zeggen dat deze gemeente in kleine kringen samenkwam. Op deze manier kon ook de onderlinge uitwisseling van ervaringen goed gestalte krijgen (Den Boer, 2000).

In onze tijd en leefgemeenschap is er nauwelijks sprake meer van zo'n kleine kerkelijke gemeenschap. Het kan daarom op het eerste gezicht een moeilijkheid vormen om orde te scheppen in de dienst als we de situatie in de gemeente van Korinthe zouden nastreven. Echter, dat mag geen verhindering zijn om de elementen die bij de christelijke gemeente van oorsprong horen, en die vandaag de dag soms nauwelijks meer terug te vinden zijn, gestalte te geven (Den Boer, 2000). In vers 26 van het hoofdstuk verwoordt Paulus de ruimte die er voor een ieder moet zijn in de christelijke gemeente: "Wanneer gij samenkomt, een iegelijk van u, heeft hij een psalm, heeft hij een leer, heeft hij een vreemde taal, heeft hij een openbaring, heeft hij een uitlegging: laat alle dingen geschieden tot stichting" (1 Kor. 14:26). Een iegelijk van u, dus iedereen, mag binnen de gemeente verwoorden wat God op zijn hart heeft gelegd. Maar let erop dat alles wat binnen de gemeente gesproken wordt, moet meewerken aan de opbouw en de stichting van de gemeente. Onderwerp uw woorden daarom altijd aan de toetssteen van het rijke Woord van onze God.

Hoe kunnen we weten wanneer woorden daadwerkelijk profetische woorden, van God tot ons gezonden, zijn? De vrucht van de profetie moet tot eer van God zijn. De uitkomst en de gevolgen moeten de glorie van de Allerhoogste op het oog hebben. Profetie moet ons dichterbij het hart van de Heere brengen. Zij moet naar de Schrift zijn en ze moet opbouwen. Als de profetische woorden deze criteria doorstaan kunnen, zijn ze van

God (Van Campen, 2018). Ze mogen dan niet voor onszelf gehouden worden. De woorden van God moeten wij delen.

Er kan ook misbruik gemaakt worden van de gave van profetie. Gezinnen zijn erdoor kapot gemaakt en kerken gescheurd. Het gaat daar mis, waar men de profeterende gaat zien als een soort paus, naar wie iedereen moet luisteren (Van Campen, 2018). Er is echter een weg tussen twee uitersten. En dat is de weg achter Jezus, geleid door de Geest en het Woord. De gelovigen mogen biddend Gods woorden doorgeven, die bedoeld zijn om te bemoedigen, op te bouwen of te vermanen. Laat deze woorden, ondergedompeld in de Liefde, op die manier door velen om ons heen gehoord worden.

Conclusie

De gaven van de Geest zijn te duiden met het beeld van de zon. Zoals de zon haar stralen geeft en daarmee letterlijk opbouwt, is de Geest de Bron van de gaven die tot opbouw van de gemeente moeten dienen. Dit alles is gebaseerd op de liefde, waar 1 Korinthe 13 uitvoerig over spreekt. Met deze liefde is het artikel begonnen, waarna kort omschreven is wat de gave van profetie inhoudt. We hebben gezien hoe de profetie in de gemeente van Korinthe een plek had in de samenkomst. Ten slotte is er iets langsgelopen van wat deze gave ons anno 2022 te zeggen heeft. Daarin hebben we twee uitersten gezien, die allebei voorkomen moeten worden. Er is een tussenweg achter Jezus aan en onderworpen aan het Woord.

De zon is de bron van warmte en licht. Haar stralen verlichten het aardrijk en geven warmte af, waarin men zich kan koesteren. Op deze manier is de Geest de Bron van de gaven die zich uitstrekken in de gemeente. Zij moeten dienen tot opbouw van de gemeente, die in de liefde geworteld en gegrond is. Want: "Nu blijft geloof, hoop en liefde, deze

drie; maar de meeste van deze is de liefde” (1 Kor. 13:13). Amen zegt mijn ziel daarop.

Literatuur

Calvijn, J., & Donner, A. M. (1979). *Verklaring van de Bijbel* (3de ed.). Uitgeverij de Groot Goudriaan.

Den Boer, C. (2000). *1 Korinthe XII-XVI deel 3*. Uitgeverij Voorhoeve – Kampen.

Van Campen, M. M. (2018). *De Gereedschapskist van de Heilige Geest* (8ste ed.). Groen.